

І. В. Ковтун, аспірантка кафедри стратегії підприємств,
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»,
пр. Перемоги 54/1, ауд. 243, м. Київ, Україна, 03680,
e-mail: lrysik_86@mail.ru

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ПОБУДОВИ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ЗНАННЯМИ ВИЩОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

В умовах системних трансформацій, що відбуваються в Україні та світі, успішний довгостроковий розвиток підприємств все частіше забезпечується шляхом впровадження інструментів і технологій управління знаннями. Значний вклад у розроблення даної проблематики зробили багато вітчизняних і зарубіжних учених та економістів, зокрема Т. Гаврилова, А. Гапоненко, О. Монахова, Ю. Бажал, Д. Богиня, А. Гальчинський, В. Геєць, С. Мочерний, А. Чухно, А. Бочкарьов, О. Лукомський, О. Майоров, Б. Мільнер, В. Буковіц, Р. Уільямс, П. Друкер, К. Вііг, П. Сенге, К. Свейбі, І. Нонака, Т. Стюарт та багато інших.

Необхідно зазначити, що таксономія менеджменту знань залишається неусталеною. Маємо визнати, що найбільш поширеним трактуванням управління знаннями є ствердження про те, що це цілеспрямована організація діяльності усієї компанії, яка направлена на систематичне управління процесами створення, розповсюдження, використання та обробки знань, як найголовнішого фактора стратегічного успіху.

Будь-який вуз є основним джерелом продукування, обміну та вироблення знань, які в подальшому використовують у своїй практичній діяльності підприємства та інші організації у вигляді кваліфікованих спеціалістів, нових технологій тощо. Управління знаннями в вузі дозволяє максимально ефективно переносити результати наукових досліджень у сферу їх практичного застосування внаслідок створення дієвого механізму комунікацій як всередині університету, так і між університетом та його оточенням. Результатом вдалого управління знаннями в вузі є матеріалізація та комерціалізація результатів інтелектуальної діяльності, що знаходить прояв в актуалізації навчального процесу, якісному прирощенні якості роботи університету та набутті останнім стійких конкурентних переваг.

У загальному розумінні система управління знаннями являє собою сукупність методологічних підходів та технологій, які дозволяють менеджменту за рахунок використання знань створити для компанії додаткові цінності та забезпечити досягнення поставлених цілей [1]. Ураховуючи, що в вузі знання може висту-

пати предметом та фактором виробництва, доцільно розглядати систему управління знаннями вузу як таку, що забезпечує перетворення знанневих ресурсів у знаннєві продукти.

Як визначають дослідники [2], система управління знаннями вузу має два контури — управління академічними знаннями та управління корпоративними (організаційними) знаннями університету. Кожен з двох контурів системи управління знаннями має специфічні знаннєві ресурси і знаннєві продукти, але їх не можна визнати абсолютно відокремленими.

Побудова системи управління знаннями вузу обумовлює необхідність діагностування його матеріальних і головне — нематеріальних (інтелектуальних) знанневих активів.

Ефективність системи управління знаннями вузу можливо досягається за умов:

- наявності чітко визначеної стратегії розвитку вузу;
- високого рівню організаційної та академічної культури університету;
- лідерства в управлінні знаннями з боку керівництва вузу;
- високого рівню довіри, свободи комунікацій між співробітниками та керівництвом вузу.

Література

1. Технологии менеджмента знаний [Электронный документ] // Интернет-портал Харьковской областной общественной организации «Общество аналитиков и профессионалов конкурентной разведки». — 2009. Режим доступа: <http://scip.org.ua/en/node/94>

2. Рожков М. Управление знаниями в университете [Электронный документ] // Режим доступа: <http://www.slideshare.net/mnrozhkov/3-4421133>

Д. М. Котенок, канд. екон. наук, доцент
кафедри макроекономіки та державного управління,
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет ім. Вадима Гетьмана»,
пр. Перемоги 54/1, ауд. 257, м. Київ, Україна, 03680
e-mail: d_evdo@rambler.ru

УПРАВЛІННЯ КОМПЕТЕНЦІЯМИ: ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ВИПУСКНИКІВ-ДЕРЖСЛУЖБОВЦІВ

Особливість сучасного етапу суспільних трансформацій полягає у об'єктивній потребі підвищення якості української освіти, яка виявляється передусім у необхідності оперативної підготовки